

MRF 2022.291

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse af 11. november 2022, j.nr. 21/07236

Ophævet Viborg Kommunes lovliggørende dispensation til § 3-beskyttet sø, der på baggrund af kommunens tilladelse var nedlagt for 16 år siden, da kommunen ikke havde kompetence, hvorfor den tidligere afgørelse var ugyldig, og berettigede forventninger blev afvist, uanset lodsejers gode tro. Dissens.

Efter ansøgning fra E meddelte Viborg Kommune i maj 2021 lovliggørende dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3 til nedlæggelse af en sø, som E havde nedlagt i 2005 efter tilladelse fra den daværende Møldrup Kommune, uanset at søen i 1988 var registreret som § 3-beskyttet af det daværende Viborg Amt. Kommunen begrundede dispensationen med, at E havde et ønske om ”rationel markdrift”, og at E var i god tro om den ugyldige tilladelse til nedlæggelse af søen. Den lovliggørende dispensation blev påklaget af Danmarks Naturfredningsforening, der gjorde gældende, (1) at der ikke var tale om et særligt tilfælde, der kunne begrunde en lovliggørende dispensation, da søen havde været registreret som § 3-beskyttet forud for naturbeskyttelseslovens ikrafttræden i 1992, og at den fremtrådte tydeligt på luftfotos fra 2006, (2) at selv mindre søer på landbrugsarealer kan have en væsentlig naturværdi, særligt for padder, men også mere generelt for flora og fauna, og (3) at en dispensation kunne medføre en uhensigtsmæssig præcedens. Miljø- og Fødevareklagenævnet lagde til grund, at det først var med kommunalreformen, at kommunerne overtog kompetencen til at dispensere fra §

3, hvorfor Møldrup Kommune ikke havde kompetence til at tillade søen nedlagt i 2005, og ”tilladelsen (den begunstigende forvaltningsakt) derfor er ugyldig”. Herefter afviste et flertal (5 mod 2), at E med tilladelsen havde opnået en berettiget forventning om at kunne opnå en lovliggørende dispensation fra § 3 med henvisning til, at det efter de dagældende regler var tydeligt, at det var amterne, der havde dispensationskompetencen fra § 3. Mindretallet fandt modsat, at E havde været i god tro og havde opfattet kommunen som rette myndighed, og at kommunen havde tilside-sat sin vejledningspligt. Samme flertal afviste herefter, at der forelå et sådant særligt tilfælde, at der kunne meddeles dispensation. Flertallet hen-viste bl.a. til, at der ikke forelå oplysninger om, at det skulle være forbundet med uforholdsmæssigt store udgifter eller besvær at reetablere den ned-lagte sø, og at nedlæggelsen af søen for 16 år si-den ikke i sig selv begrunde en dispensation fra forbuddet i naturbeskyttelseslovens § 3 samt ønske om at undgå uønsket præcedens. Miljø- og Fødevareklagenævnet ændrede herefter kommu-nes afgørelse til afslag på dispensation.

Kommentar: Flertallets vurdering levner ikke meget plads til borgernes berettigede forventninger på grundlag af tidligere afgørelser meddelt uden fornøden kompetence. I den konkrete sag led kommunens tilladelse dog af en så åbenbar kompetencemangel, at tilladelsen formentlig må anses for en nullitet, hvor der kun er begrænset rum for berettigede forventninger, jf. Mørup: Berettigede forventninger i forvaltningsretten, 2005, s. 295 ff.

Ændring af lovliggørende dispensation til nedlæggelse af beskyttet sø i Viborg Kommune

21/07236

Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet afgørelse efter naturbeskyttelseslovens § 3, stk. 1, jf. § 65, stk. 2, jf. § 78, stk. 1.[1]

Miljø- og Fødevareklagenævnet ændrer Viborg Kommunes afgørelse af 10. maj 2021 om lovliggørende dispensation til opfyldning af en beskyttet sø på matr. nr. [F1], beliggende [A1], 9500 Hobro, til et afslag.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet[2] og gebyrbekendtgørelsens § 2.[3] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. naturbeskyttelseslovens § 88, stk. 1

Afgørelsen er truffet af nævnet, jf. § 1 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet, der i overensstemmelse med naturbeskyttelseslovens § 78, stk. 1 har behandlet sagen i den læge afdeling, jf. § 3, stk. 1, nr. 10, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

1. Klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet

Afgørelsen er den 26. maj 2021 påklaget til Miljø- og Fødevareklagenævnet af Danmarks Naturfredningsforening.

Klager har navnlig anført, at

- der ikke er tale om et særligt tilfælde, der kan begrunde en lovliggørende dispensation,
- selv mindre søer på landbrugsarealer kan have en væsentlig naturværdi, og
- en dispensation vil kunne medføre en uhensigtsmæssig præcedens.

Klagepunkterne er nærmere uddybet i afsnit 2.3.

2. Sagens oplysninger

2.1. Ejendommen og området

Det omhandlede areal er beliggende på en mark på matr. nr. [F1] ca. 2,5 km øst for Roum i Viborg Kommune. Området fremstår lysåbent og præget af dyrkede landbrugsarealer.

Det fremgår af Danmarks Miljøportal,^[4] at der er registreret en ca. 357 m² beskyttet sø på matriklen. Der er ca. 50 m syd for arealet på matr. nr. [F2] registreret yderligere en beskyttet sø på ca. 1.600 m².

Området er kuperet og terrænet skråner fra syd og ned mod det aktuelle areal. Det højeste punkt syd for arealet ligger i kote 44,75 og selve arealet ligger i kote 38,75 m. Nord for arealet falder terrænet yderligere.

Natura 2000-område nr. 30 Lovns Bredning, Hjarbæk Fjord, Simested og Nørre Ådale samt Skravad Bæk (Habitatområde H30 og Fuglebeskyttelsesområde F14 og F24) ligger ca. 1 km vest for matriklen.

2.2. Den påklagede afgørelse

Viborg Kommune har den 10. maj 2021 i medfør af naturbeskyttelseslovens § 3, jf. § 65 meddelt lovliggørende dispensation til nedlæggelse af en beskyttet sø på matr. nr. [F1].

Det fremgår af sagens oplysninger, at Viborg Kommune i forbindelse med en gennemgang af historiske luftfotos er blevet opmærksom på, at der er blevet nedlagt en sø på matriklen i 2005. Lodsejer har til kommunen den 8. januar 2021 oplyst, at han ikke ønsker at retablere søen, idet søen er nedlagt efter tilladelse fra den daværende Møldrup Kommune. Til støtte herfor har lodsejer fremsendt en tilladelse dateret 3. marts 2005, hvor det bl.a. fremgår, at Møldrup Kommune har konstateret, at der ikke er tilknyttet naturbeskyttelsesmæssige interesser til søen, og at lodsejer har mulighed for at "fylde søen op."

Det har ifølge Viborg Kommune ikke været muligt at fremskaffe oplysninger om baggrunden for, at Møldrup Kommune vurderede, at der ikke var naturbeskyttelsesinteresser i eller ved den nedlagte sø. Samtidig har Viborg Kommune påpeget, at Møldrup Kommune ikke havde kompetence til at behandle forhold omfattet af naturbeskyttelsesloven, og at Møldrup Kommune derfor burde have videresendt sagen til Viborg Amt. Det var således Viborg Amt, der som den kompetente myndighed skulle have behandlet, hvorvidt der kunne meddeles dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3. Det er Viborg Kommunes opfattelse, at lodsejer ikke har været undtaget fra at rette henvendelse til den kompetente myndighed (Viborg Amt) som følge af sagsbehandlingsfejlen, ligesom amtets registrering af beskyttet natur på daværende tidspunkt var tilgængelig på internettet for såvel Møldrup Kommune som lodsejer.

Viborg Kommune har lagt til grund for afgørelsen, at den aktuelle sø er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3. Ifølge sagens oplysninger fremgår søen af høje- og lave målebordsblade (1842 - 1940) og 4 cm kort (1953 - 1976), ligesom den fremtræder på luftfotos i perioden 1954 - 2004. Luftfotos fra 1972 viser, at søen bliver oprenset, hvorefter den i 1975 fremstår med en centralt beliggende ø og fugtige omkringliggende områder. I 1979 fremstår søen "næsten tilgroet" og tør. Herefter viser luftfotos fra årene 1982, 1987, 1993, 1995, 1999, 2002 og 2004, at vandstanden i søen er "dynamisk". I 2005 er søen nedlagt, og der ligger jordbunker omkring den.

Samtidig har Viborg Kommune henvist til, at søen blev registreret som § 3-beskyttet af Viborg Amt i 1988, hvor den blev beskrevet som en "lille tilgroet sø på en mark." Ovennævnte luftfotos fra 1995, 1999, 2002 og 2004 viser dog efter kommunens opfattelse, at søen fremstår med et

tydeligt og frit vandspejl. Det er kommunens vurdering, at søen på tidspunktet for nedlæggelsen i 2005 udgjorde ca. 450 m², og at søens naturtilstand var dårlig.

Forvaltningen ved Viborg Kommune har vurderet, at der med udgangspunkt i lovgivningen og Miljø- og Fødevarerklagenævnets praksis ikke er tale om et særligt tilfælde, der kan begrunde en lovliggørende dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3.

Viborg Kommune har den 29. april 2021 foretaget behandling af sagen på et møde i kommunens Klima- og Miljøudvalg, hvor kommunen fandt, at der skulle meddeles lovliggørende dispensation til nedlæggelsen af søen. Kommunen har begrundet dispensationen med, at lodsejer har et ønske om "rationel markdrift," og at lodsejer, desuagtet Møldrup Kommunes ugyldige tilladelse, har haft en forventning om, at søen kunne nedlægges. Derudover har kommunen begrundet dispensationen med, at søen har været fjernet i 16 år, og at en retablering af søen vil medføre økonomiske omkostninger for lodsejer.

Det er Viborg Kommunes vurdering, at der kan have været tilknyttet padder til søen forud for nedlæggelsen, men at de formentligt er flyttet til en nærliggende sø ca. 50 m mod sydøst. Samlet er det således kommunens vurdering, at projektet, som følge af dets begrænsede størrelse og muligheden for alternative levesteder for padder, ikke har medført, at der er sket væsentlig påvirkning af særligt beskyttede arter eller udpegningsgrundlag i det nærliggende Natura 2000-område.

2.3. Klagers indhold

Det er klagers opfattelse, at der ikke er tale om et særligt tilfælde, der kan begrunde en lovliggørende dispensation, og at en dispensation vil kunne medføre en uhensigtsmæssig præcedens i lignende sager.

Klager har henvist til, at søen har været vejledende registreret som § 3-beskyttet forud for naturbeskyttelseslovens ikrafttræden i 1992, og at den fremtræder tydeligt på luftfotos fra 2006, selvom størrelsen er reduceret. Luftfotos fra 2021 viser, at søen er nedlagt, men den fremtræder dog stadig som et fugtigt område på arealet.[5]

Derudover har klager påpeget, at nedlæggelsen og opdyrkningen af søen er en overtrædelse af naturbeskyttelsesloven. Desuden var Møldrup Kommunes tilladelse til opfyldningen af søen meddelt i 2005 en klar administrativ fejl, idet Møldrup Kommune ikke havde dispensationskompetence på området.

Klager har anført, at selv mindre søer på åbne landbrugsarealer har væsentlig naturmæssig værdi, særligt for padder, men også mere generelt for flora og fauna. Klager har derudover henvist til "Vejledning om naturbeskyttelseslovens § 3-beskyttede naturtyper (2019)", hvoraf fremgår, at der alene bør meddeles dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3, hvor der kan være tale om en klar forbedring af naturen, eller hvor det vil være uhensigtsmæssigt belastende at undlade dispensation (proportionalitetsprincip).

Endeligt har klager påpeget, at nedlæggelsen og opdyrkningen af søen er negativt for naturen i området, og at det vil være forholdsvis enkelt at genetablere søen.

2.4. Viborg Kommunes bemærkninger til klagen

Viborg Kommune har den 18. juni 2021 bemærket, at det er kommunens opfattelse, at der er tale om et helt særligt tilfælde, idet lodsejer har været i god tro. Lodsejer har således, ved ansøgning om opfyldning af søen, rettet henvendelse til, hvad lodsejer med en vis rimelighed har opfattet som den kompetente myndighed. Derfor skal det ikke ligge "lodsejer til last", at Møldrup Kommune ikke sendte sagen videre til Viborg Amt.

2.5. Andre bemærkninger til klagen

Lodsejer har den 14. juli 2021 bemærket, at der var tale om et "tilgroet vandhul" uden synligt vandspejl på det tidspunkt i 2005, hvor lodsejer søgte Møldrup Kommune om tilladelse til at nedlægge "søen". Ifølge klager var hullet i tørre perioder uden vand, og derved har der ikke været tilstedeværelse af dyreliv.

Lodsejer har påpeget, at han på baggrund af den meddelte tilladelse fra Møldrup Kommune alene har handlet i god tro, og at Møldrup Kommune som følge af manglende kompetence burde have afvist ansøgningen.

Lodsejer har derudover anført, at "søen" har været dyrket som landbrugsjord siden nedlæggelsen i 2005, hvorfor der intet formål er med genetablering.

3. Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger og afgørelse

I sagens behandling har følgende medlemmer af Miljø- og Fødevarerklagenævnet deltaget: Anne Marie Margon Schmidt (formand), fhv. landsdommer Eva Staal og landsdommer Olaf Tingleff og de læge medlemmer Pelle Andersen-Harrild, Lene Hansen, Else Marie Larsen og Jens Vibjerg.

3.1. Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger

3.1.1. Arealets beskyttelsesstatus

Efter naturbeskyttelseslovens § 3, stk. 1, må der ikke foretages ændring i tilstanden af naturlige søer, hvis areal er på over 100 m². Der skal være tale om søer, damme eller vandhuller, det vil sige vandområder, hvor der har udviklet sig et karakteristisk plante- og dyreliv i tilknytning til søen.

Bestemmelsen omfatter både naturligt forekommende søer og søer, vandhuller og damme, som helt eller delvis er blevet til ved menneskelig indsats. Det kan f.eks. være gadekær, møllesøer og andre opstemningsanlæg, færdigt udgravede grus-, ler-, tørve- og mergelgrave, vandingshuller, vildtdamme, andedamme og visse regnvandsbassiner m.v.

Til søarealet medregnes både udstrækningen af den sammenhængende åbne vandflade og det tilstødende vådområde med en vegetation bestående af vand- og sumpplanter subsidiært det tilstødende område, der er uden landvegetation, på grund af temporær vanddækning dvs. temporær udtørret søbund. Temporære søer er omfattet af beskyttelse forudsat, at de ikke har indgået i omdrift, og i øvrigt udgør en integreret del af et beskyttet område. Vandfyldte lavninger på opdyrkede arealer er således ikke beskyttet.

Kriterier for beskyttelse af natur omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3 fremgår bl.a. af registreringsvejledningen[6] og vejledningen om beskyttet natur.[7] På grund af den naturlige dynamik kan arealer over en årrække "vokse" sig henholdsvis ind eller ud af § 3-beskyttelsen. Naturbeskyttelseslovens § 3 omfatter de arealer, der til enhver tid opfylder lovens kriterier for at være en beskyttet naturtype.

Miljø- og Fødevareklagenævnet tillægger luftfotos betydelig vægt, hvis fotomaterialet på overbevisende måde sandsynliggør, at der er tale om en beskyttet naturtype og vil således bl.a. på den baggrund træffe afgørelse om, at et areal er omfattet af beskyttelsen.

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Viborg Kommunes vurdering af, at der på arealet var en beskyttet sø på tidspunktet for opfyldningen i 2005, og at arealet som følge heraf er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3, stk. 1.

Miljø- og Fødevareklagenævnets vurdering er foretaget på baggrund af en gennemgang og tolkning af luftfotos fra flyfotoarkivet (1954 til 1993),[8] Danmarks Miljøportal, Miljøstyrelsens Miljøgis (1995 til 2004 og 2006),[9] samt Viborg Kommune (2005). Nævnet har herved lagt vægt på, at søen tydeligt fremgår af luftfotos fra 1954 og frem til 2005, og at søen på tidspunktet for nedlæggelsen i 2005 var større end 100 m².

Endvidere har Miljø- og Fødevareklagenævnet lagt vægt på, at søen fremgår af henholdsvis høje målebordsblade (1842-1899), lave målebordsblade (1928-1940), samt topografiske kort (1953-1976).

Endeligt har Miljø- og Fødevareklagenævnet vurderet, at søen ikke var temporær, idet den alene undtagelsesvist har været udtørret. Herunder har nævnet særligt lagt vægt på, at søen fremstår med tydeligt vandspejl på luftfotos fra sommeren 2002 og 2004.

3.1.2 Om der kan meddeles lovliggende dispensation

Efter naturbeskyttelseslovens § 65, stk. 2, kan kommunalbestyrelsen i særlige tilfælde gøre undtagelse fra bestemmelsen i naturbeskyttelseslovens § 3.

Det følger af bemærkningerne til naturbeskyttelsesloven, at der skal foreligge særlige omstændigheder, før der kan meddeles dispensation til foranstaltninger, som ændrer tilstanden i de beskyttede naturtyper, når ændringerne er væsentlige eller i strid med ønsket om at opretholde de pågældende naturtyper som sådanne, idet reglerne er udtryk for en generel samfundsmæssig interesse i, at de beskyttede naturtyper opretholdes.[10] En væsentlig jordbrugs- eller anden almindelig økonomisk interesse er således ikke i sig selv tilstrækkelig til at begrunde en dispensation. Der må, for at et indgreb i områdets tilstand eventuelt kan accepteres, tillige være tale om et område, som ud fra naturbeskyttelsesmæssige hensyn vurderes som uden særlig interesse, eller om et indgreb, der i sig selv ikke skønnes at medføre nogen afgørende forrykning af tilstanden i området.

Det beror på et konkret skøn, om der er tilstrækkeligt grundlag for at meddele dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3. En særlig omstændighed, der kan begrunde dispensation, kan ifølge lovbemærkningerne f.eks. være, at et ansøgt indgreb har en naturforbedrende funktion. Derudover forudsættes det, at en dispensation ikke vil skabe en uheldig og uønsket præcedens for den fremtidige administration af § 3-beskyttelsen i området.

Miljø- og Fødevarerklagenævnets praksis er i overensstemmelse med lovbemærkningerne restriktiv.

Spørgsmålet om, hvorvidt dispensation til en allerede gennemført tilstandsændring bør meddeles, skal som udgangspunkt behandles, som om indgrebet ikke havde fundet sted.

Et flertal i Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder, at der i sagen ikke er tale om sådanne særlige omstændigheder, der kan begrunde en lovliggørende dispensation til nedlæggelsen af den omhandlede sø.

Ved vurderingen har flertallet lagt vægt på, at selv små naturlokaliteter i agerlandskabet kan fungere som vigtige spredningskorridorer for området dyre- og planteliv, og at indgrebet primært er begrundet i et ønske om en mere hensigtsmæssig markdrift, hvilket efter nævnets praksis ikke i sig selv kan begrunde en dispensation. Flertallet har endvidere tillagt det betydning, at der ikke foreligger oplysninger om, at det skulle være forbundet med uforholdsmæssigt store udgifter eller besvær at reetablere den nedlagte sø.

Den omstændighed, at den oprindelige sø er nedlagt for over 16 år siden, kan efter flertallets vurdering ikke i sig selv begrunde en dispensation fra forbuddet i naturbeskyttelseslovens § 3.

Endeligt har flertallet lagt vægt på, at en lovliggørende dispensation vil kunne medføre en uønsket præcedens i lignende sager.

3.1.3 Særligt om den meddelte tilladelse fra den daværende Møldrup Kommune

Miljø- og Fødevarerklagenævnet konstaterer indledningsvis, at Møldrup Kommune den 3. marts 2005 har meddelt lodsejer tilladelse til, at lodsejer kunne nedlægge den omhandlede sø.

Ved lov nr. 567 af 24. juni 2005 om ændring af lov om naturbeskyttelse (udmøntningen af kommunalreformen) overførtes amternes kompetence vedrørende dispensation efter naturbeskyttelseslovens § 3 (§ 65, stk. 2) pr. 1. januar 2007 til kommunerne.

Det følger af legalitetsprincippet i forvaltningsretten, at afgørelser, der pålægger borgerne byrder eller tillægger dem rettigheder, skal have hjemmel, typisk i lov eller bekendtgørelse. Hvis en forvaltningsmyndighed har truffet en afgørelse, som savner hjemmel i lovgivningen, medfører det som hovedregel, at afgørelsen skal annulleres. Dette udgangspunkt gælder både i tilfælde, hvor ugyldigheden bliver til gavn for borgeren, og hvor det vil være til skade for borgeren, at afgørelsen annulleres. Den omstændighed, at en borger har berettigede forventninger om fortsat at kunne nyde godt af en mangelfuld afgørelse, kan kun rent undtagelsesvist tænkes at føre til, at en afgørelse, der savner hjemmel i lovgivningen, opretholdes.^[11]

Miljø- og Fødevarerklagenævnet konstaterer, at Møldrup Kommune på tidspunktet for den meddelte tilladelse den 3. marts 2005 ikke havde kompetence til at meddele dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3, og at tilladelsen (den begunstigende forvaltningsakt) derfor er ugyldig.

Det forhold, at lodsejer har indrettet sig efter en ugyldig tilladelse kan efter flertallets opfattelse ikke medføre, at lodsejer har opnået en berettiget forventning om at kunne opnå en lovliggørende dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3. Flertallet har herved særligt lagt

vægt på, at det på tidspunktet for den meddelte dispensation i 2005 fremgik tydeligt af den gældende naturbeskyttelseslov, at dispensationskompetencen henlå ved amterne, og at retstilstanden på området derved har været klar.

Et mindretal (Else Marie Larsen og Jens Vibjerg) finder, at der er tale om et sådant særligt tilfælde, der kan begrunde en dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3. Mindretallet har herved særligt lagt vægt på, at lodsejer som følge af den daværende Møldrup Kommunes konkrete tilladelse har været i god tro, og at lodsejer har opfattet kommunen som rette myndighed. Endeligt har mindretallet lagt vægt på, at Møldrup Kommune havde en pligt til at vejlede eller videresende sagen til rette myndighed, og at en dispensation som følge af kommunens konkrete afgørelse ikke vil medføre en uhensigtsmæssig præcedens.

3.2. Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevarerklagenævnet ændrer Viborg Kommunes afgørelse af 10. maj 2021 om lovliggørende dispensation til opfyldning af en beskyttet sø på matr. nr. [F1], beliggende [A1], 9500 Hobro, til et afslag.

[1] Lovbekendtgørelse nr. 1392 af 4. oktober 2022 om naturbeskyttelse.

[2] Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevarerklagenævnet, som ændret ved lov nr. 900 af 21. juni 2022 om ændring af museumsloven, lov om miljø- og Fødevarerklagenævnet og forskellige andre love.

[3] Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevarerklagenævnet mv.

[4] Arealinfo, <https://arealinformation.miljoportal.dk/html5/index.html?viewer=distribution> (<https://arealinformation.miljoportal.dk/html5/index.html?viewer=distribution>).

[5] www.kortviseren.dk (<http://www.kortviseren.dk>)

[6] Vejledning om registrering af beskyttede naturtyper, Miljøministeriet, Skov- og Naturstyrelsen, 1993.

[7] Miljøstyrelsens vejledning nr. 10226 af 19. december 2019 om naturbeskyttelseslovens § 3-beskyttede naturtyper.

[8] <https://www.flyfotoarkivet.dk/>

[9] <https://miljoegis.mim.dk/spatialmap?profile=natura2000-afgraensning-nov2018gaeldende>

[10] Jf. lovforslag nr. 70 fremsat den 24. oktober 1991, afsnit 7.

[11] FOB 2013-12 s. 7 nederst. Se også Søren H. Mørup, Berettigede forventninger i forvaltningsretten (2005), s. 136 ff.

Sag:

21/07236

Dato:

11. november 2022.

Emner:

NBL - beskyttede ...

Highlight:

 Vis/skjul highlight

Miljø- og Fødevareklagenævnet (<https://naevneneshus.dk/start-din-klage/miljoe-og-foedevareklagenaevnet/>) •
Nævnenes Hus • Toldboden 2 • 8800 Viborg • Tlf. nr.: 72 40 56 00 • CVR: 37795526 • mfkn@naevneneshus.dk
(<mailto:mfkn@naevneneshus.dk>)
Tilgængelighedserklæring (<https://www.was.digst.dk/mfkn-naevneneshus-dk>).